

„Darni šeima“ - Venclovai

Konkursas „Darni šeima“, prasidėjęs rugpjūtį, sukviėtė 12 Utenos apskrities šeimų. Darniausias šeimos bus renkamos kiekvienoje apskrityje. Paskutinėmis rugsėjo mėnesio dienomis iš visų Utenos apskrityje gyvenančių bei konkurse dalyvaujančių šeimų bus išrinktos penkios šeimos, kurios pretenduos į vieną iš šių nominacijų: už tradicijų puoselėjimą, už bendruomeniškumą, už jaunąją kartą, už sėkmingą šeimos verslą bei už ryšius tarp kartų. Konkurse dalyvauja Venclovų šeima iš Utenos rajono Joneliškių kaimo. Su Ina VENCLOVIENE kalbėjosi žurnalistė Sveta VITKIENĖ.

Projekto „Darni šeima“ dalyviai – Venclovai iš Joneliškio Utenos rajone.

Nuotr. iš VENCLOVŲ šeimos archyvo.

- Papasakokite, kokia jūsų šeima?

- Gyvename dvi kartos. Tėtis Darius – socialinis pedagogas, aš – visuomenės sveikatos specialistė, vaikai: dešimties metų Benjaminas (gabus matematikas, be to, groja akordeonu, armonika), metais jaunesnis Juozas, aštuonerių Abigailė, visų mūsų džiaugsmas – ketverių metų Elzytė. Savo šeimos nare vadiname septynerių Virgutę, mergaitę, su kuria praleidžiame savaitgalius ir šventes. Vyras dirba vaikų globos namuose, jis ją ten ir „nužiūrėjo“. Jau metus draugaujame su ja. Visada džiugu atsivežti, bet liūdna kiekvieną kartą vėl išsiskirti. Virgutės ilgesnis buvimas mūsų šeimoje – su dideliu dideliu klausuku...

Vaikai turi dvi močiutes ir sene-

lį. Bendrauja tradiciškai: seneliai myli anūkus, tad perka dovanų, o vaikai labai mėgsta jas gauti. Per Kalėdas ir gimtadienius visada pasitikslina: ar nuvažiuosime pas senelius – juk ten dovanos laukia.

- Ar gausi jūsų šeima turi savo tradicijų?

- Sekmadeniais visi kartu pasikaitome Biblijos ištrauką, visi einame į bažnyčią. Mėgstame švęsti gimtadienius, krikščioniškas šventes ir šiaip visokias progas: mokslo metų pradžią ir pabaigą, vaikų laimėjimus ir pasiekimus, pavasarį... Gimtadienių proga ruošiamės jubiliatui staigmeną, tą dieną dėmesys skiriamas tik jam vienam. Kiekviena proga kepu ypatingą tortą – „Napoleoną“, kurio receptą man perdavė mano močiutė. Dovanos? Ne visada jas perkame. Vaikams

leidžiame pasirinkti: dovana ar pramogos. Tai gali būti ekskursija, išvyka į teatrą ar dar kur nors. Šį pavasarį, pavyzdžiui, buvome dažsvydyje. Smagu, kad ir vaikai visada galvoja, kaip ypatingom progom pradžiuginti tėvelius ar vienas kitą. Ypač Abigailė. Ji visada labai kruopščiai daro atvirukus, prirašo daug šiltų žodžių...

Dėl Kalėdų tai jau pasiekėme tokią amžių, kai Kalėdų senelių nebetikim... Todėl daugiau dėmesio stengiamės skirti tikrajam šios šventės kaltininkui – Kristui. Dovanų nesureikšminam – jomis paprastai vaikus pradžiugina močiutė, kuriai tai labai svarbu. Bet visada stengiamės šventiškai papuošti namus, paskaityti Kalėdų istoriją iš Šventojo Rašto.

- O kokia jūsų kasdiena?

- Kartu tvarkomės, ypač smagu visiems kartu „užpulti“ daržą ir kovoti su piktžolėmis, mėgstame žaisti ramius ir judrius žaidimus, žiūrėti filmus, skaitome knygas, važinėjamės dviračiais... Dviračius dabar jau turi visi šeimos nariai. Paskutinė – prieš porą savaitių – išigijau aš. Tai juokinga istorija, nes šiuo metu laikiuosi penkto vaikelio ir laikas būtų apie kitokias transporto priemones pagalvoti. Dviračiai visiems – sena mūsų svajonė. Ko gero, po metų-dvejų galėsime pagaliau visi kartu keliauti. O kol kas vaikai „duodasi“ dviračiais po apylinkes, nuvažiuoja ir į Uteną (gyvename priemiestyje). Tiesa, ilgiausias jų žygis buvo šią vasarą karu su tėčiu per dvi dienas įveiktas 70 kilometrų maršrutas.

- Visi kartais susipyksta. Kokios jūsų nesutarimų priežastys?

- Tarp tėvų konfliktų kyla dėl vienas kito nesupratimo. Kartais dėl nuovargio. Vyras karštesnis, greit užsiplieskia, bet greit ir atleidžia. Kai supyksta, žinau, kad man geriausia susivaldyt ir kantriai patylėt. Po to, kai jis nurims, galėsiu išsakyti savo nuomonę ir greičiausiai būsiu suprasta. Man pyktis atlėgsta lėčiau. Artimieji žino, kad tokiu atveju geriau porą valandų manęs neliesti, kol tos audros viduje nurimsta ir galiu vėl blaiviai vertinti situaciją.

Tarp vaikų nesutarimai kyla dėl pačių įvairiausių dalykų, kaip antai: kodėl aš turiu plauti indus, o ne jis; kodėl jam daugiau, man mažiau ir panašiai.

Stengiamės valdyti, kontroliuoti savo emocijas. Atsiprašome, stengiamės nekurti konfliktinių situacijų.

- Kaip taikotės susipykę?

- Turim taisyklę: neiname miegoti susipykę. Kol saulė nusileis, stengiamės susitaikyti: išsiaiškinti, atsiprašyti. Vaikai žino: jei nesusi- taikysis, blogai miegos.

- Kad jūsų vaikas pasijustų nubaustas, ką jis turi jausti?

- Maži vaikai už bausmę stovėdavo kampe ar sėdėdavo ant kėdės (ramybės pertraukėlė). Vyresnius baudžiame kažką ribodami: kompiuterį, TV, kitokias pramogas. Dviratis keliom dienom konfiskuojamas, jei yra nesaugomas, paliekamas ne vietoje, be priežiūros. Fizinės bausmės irgi tekdavo taikyti iki kokių 5-6 metų. Manome, kad tai išskirtinė priemonė, kuri gali būti taikoma labai labai retai, tik tuomet, kai vaikas sąmoningai peržengia ribas, skriaudžia kitus. Svarbu, kad vaikas tikrai žinotų, jog yra be galo mylimas. Tuomet pliaukštelėjimas per minkštą vietą privers jį atsitokėti ir pagalvoti: ką darau ne taip? Suprantu, kad tokia mūsų nuomonė daugeliui gali būti nepriimtina. Bet, mūsų manymų, mylinčio tėvo pliaukštelėjimas daro mažiau žalos nei emocinis šaltumas, atsiribojimas, nekalbėjimas su prasikaltusiu vaiku. Iš kitos pusės, pastebėjome, kad kuo labiau bręstame mes, kaip tėvai, kuo daugiau patirties įgyjame, tuo lengviau išvengti fizinių bausmių. Visada paaiškiname kodėl, už ką baudžiame.

- Kartais pagalvojame, kad smagu būtų turėti šeimos viešbutuką, ar kepyklėlę, ar kavinę. O praktiškai – sunku pasiryžti tokiam žingsniui, rizikuoti. Tai sakinyš iš jūsų registracinės apklausos.

- Mūsų svajonių verslas būtų orientuotas į vaikus. Pavyzdžiui, vaikų kavinė su pramogų kampe. Mamos sritis – darbas virtuvėje, vaikai galėtų rūpintis švara ir tvarka, paūgėję – prižiūrėti mažuosius žaidimų aikštelėje...

- Ko palinkėtumėte „Darnios šeimos“ dalyviams?

- Darna šeimoje nereiškia, kad visuomet viskas vyksta sklandžiai. Darna – tai kuomet žinai, kad kas benutiktų, šeima tave palaikys, apgins, paguos, pastiprins, supras. Kuomet žinai – šeimoje esi laukiamas ir reikalingas. Linkiu mylėti, vertinkite ir branginti tuos, kurie arčiausiai. Šeimos ryšiai brangiausia, ką turime. Be artimų žmonių visi kiti pasiekimai netenka prasmės.

komentarai

Politikams melas – kokybės ženklas

Praėjusią savaitę rašėme apie vicemero Donato Krikštaponio ir Seimo nario Antano Bauros nesėkmingą bandymą Kalitos kalno rogutėmis pavėžinti ministro Elgijaus Masiulio vaikus. Politikai bandydami švelninti situaciją „Anykštą“ įtikinėjo, jog ministro vaikai nesėdėjo rogutėse, tačiau vienas įvykių dalyvių atsuntė nuotrauką, įrodančią, kad A.Baura ir D.Krikštaponis meluoja. Pašnekovų klausėme, ką jie mano apie politikų melą.

Sigutis OBELEVIČIUS, meras: „Tai buvo labai gera reklama rogutėms. Tokios reklamos be 20-30 tūkstančių litų nenusipirksi. Manau, Donatui būtų užtekę paneigti, jog ne jis o Antanas Baura buvo pagrindinis organizatorius. Nereikėjo platesnių išvedžiojimų. Manau, D.Krikštaponis pasikarščiavo.“

Aldona DAUGILYTĖ, mokytoja, rajono tarybos Švietimo, kultūros ir etikos komiteto pirmininkė: „Ar dėl smulkmenų, ar dėl didelių dalykų – meluoti nereikia. Situacijos nežinau, nemačiau. Bet žinau, kad ir be melo pasaulyje yra labai daug blogio. O tai, kad melavo dėl smulkmenų, tai dar labiau nepateisinama.“

Vygantas ŠLIŽYS, verslininkas: „Versle melas neatleidžiamas. Versle – griežtai. Jeigu paaiškėja melas, reiškia, partneris nepatikimas. Politikoje atvirkesčiai. Gal net geriau, kai meluoja. Politikams melas – savotiškas kokybės ženklas, kvalifikacijos įrodymas (juokiasi – red.past.). Atvejis, žinoma, nemalonus, atvažiuo didelis svečias, norėjo jam trasą parodyti. Tačiau reikėjo suderinti iš anksto, o ne daryti eksromptu. Lindimas be eilės, tai tik neižvalgumas. Beje, versle ir neižvalgumas neatleidžiamas.“

Tautvydas KONTRIMAVIČIUS, „Lietuvos ryto“ žurnalistas, rašęs apie šią istoriją:

„Kiekvienas iš judviejų sakė, kaip jie įsivaizduoja. A.Baura – matė vieną, darė – kitą. D.Krikštaponis – darė vieną, o pasakojo kažką nutylėdamas. Jie ne rinkėjams melavo, o vienas kitam ir ištūmė vienas kitą į kvailą situaciją. Reikėjo jiems tarpusavyje nuoširdžiai pašnekėti ir būtų išsiaiškine. Dabar išėjo rezultatas, jog abu apsikvailino.“

-ANYKŠTA

užjaučia

Violetai MALCIENEI
Telydi Jus paguoda ir dvasios stiprybė sunkią netekties valandą, mirus brangiai mamytei.

Statybininkų gatvės 21-o namo gyventojai

Mirtis ateina, nieko neklausia, tik pasiima patį geriausią, patį brangiausią... Tylus paguodos žodžius skiriame sūnui Osvaldui, seseriai, broliams ir artimiesiems, mirus mamai ir seseriai Vidai Lisienei.

Kaimynai

Mes negalime užpildyti Jūsų netekties, bet norime pasidalinti Jūsų skausmu. Mes negalime pakeisti lemties, bet norime palengvinti jos kelią.

Mirus Nijolei Jočienei, nuoširdžiai užjaučiame vyrą ir vaikus.

J. Paškevičienė, E. Kepelinskienė, E. Uzdrienė, V. Žiukienė, V. Binkienė